

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.



„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“



Učitelji, dijaki
in nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gid.



SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Drugi način združevanja slabih panjev. — Voščena vojska. — Dopisi. — Posnetek iz
raznih kratkih dopisov. — Imenik. — Naznanilo.

Drugi način združevanja slabih panjev.

Na jesen združujem, piše župn. Ign. Eichler v Dunajskem čeb. listu „der Bienenvater,“ slabe panje naj rajše z omamljenjem. Čudil sem se, ko sem pri nekem občnem zboru čul, da izvrstni čebelarji družega pomočka čebele omamiti ne poznajo, kakor krvnico (pezdek). Krvnica ne raste povsod; jo od dalječ naročevati, stane preveč. Veliko cenejši pomoček imamo v vsaki lekarnici ter si ga tudi od dalječ lahko naročimo. Ta pomoček je tudi veliko boljši, kakor kateri si bodi, ker za čebele nima nobenih slabih nasledkov, kakor marsikteri drugi mnogo hvalisani pomočki, Saj jaz nisem mogel zapaziti kakega škodljivega včina, dasi sem že večkrat slabe panje po navodenem načinu združeval.

Jaz kupim v lekarnici za dvajset krajcarjev solitrno-kislega pepelika (potašelja), ga denem v lonček in zalijem s toplo vodo. Da se bolj gotovo razkroji, se mora nekoliko časa pridno s kakim lesenim klincom mešati. V to razkrojino pomakam za jajce debele oblice ali svalke s prediva; jih vun jemaje ožemam, vendar ne preveč, ampak da so še dobro vlažne ter pokladam po vrsti na kako dilo in pustim, dokler se posušijo. Tako delam, dokler imam kaj mokre robe; posušene svalke pa shranujem na suhem kraji. Navadno se napojim z razkrenjenim solitrno-kislom potašljem za 20 kr. kakih 40 svalkov, kar zadostuje za precej dolgo časa; ker ena oblica je za omamljenje tudi čebelnega panja zadost.

Kadar mislim dva panja združiti, delam tako le: Na večer, kadar so že vse čebele domá, zamašim žrelice panja, kterege čebele hočem drugemu dodati; potem odprem zadnjo skončnico (smela bi se po priliki tudi prva odpreti), porinem pod satovje kos trdega širokega papirja — po širokosti panja, — postavim noter posodico z živo žrjavico in prevotljenim pokrovom. Na žrjavico položim s potašljem nasiteno predivno kroglico ter brž s pokrovom pokrijem in panj zaprem. Predivo začne goreti in kakor bi trenil, je panj napolnjen z dimom ter začnejo tudi čebele deli

padati. Kadar šumenje čebel potihne, udarim dvakrat, trikrat po pokrovu panja, da še tiste čebele doli padejo, ktere so med satovjem obtičale. Potem odprem panj, vzamem vun naj pred posodo z žrjavico in potegnem papir z omamljenimi čebelami ter naj pred matico iščem. Večidel je ni treba dolgo iskati, ker pade na zadnje, tedaj ravno na vrh in je navadno le malo omamljena.

Kadar matico odstranim, stresem vse omamljene čebele v panj, 's katerim jih hočem združiti. Potem pregledam še sat za satom ter tú ostale čebele s kakim peresom ometem ter k drugim denem. In tako je vse dodelano, združenje je gotovo.

Še opomnim, da se morajo vratice, ali skončnica nekoliko časa odprta pustiti, da zrak omamljene čebele pred prebudi. Kmaló se zbrichtajo ter začnejo po stranicah k svojim sestricam laziti; domače jih rade sprejmejo in večidel nobene ne zadavijo. Tudi se za matico ni prav nič bati, ker omamljene čebele so tudi pozneje popolno mirne in pokojne. Je večidel omamljenih čebel oživeló ter odlazilo, se skončnica zapré in vsega truda je konec. Če ga primerimo drugim enakim delom, je celó majhen trud; pa kar je več vredno, je vseh vselej gotov. Meni je tako združevanje naj ljubše, ker se izvrši naglo, naj bolj po ceni in brez vse nevarnosti.

Voščena vojska.

Dobro! si bo naj brž vsak bralec naslova mislil. Razne vojske smo že imeli: Pravične, krivične, narodne, celó križanske in kršanske (naj več se ve da nekršanskih); orožne, besedne in pismene; laške, francozke in nemške; in zdaj imamo slovansko-turško na naši južni meji. Ali vojska voščena! no tega še nismo čuli. Dragi bralci! lahko verjamemo, da vam to ne gré v glavo in radi tudi spoznamo, da je napis malo burkast in če zahtevate, tudi nepravilen. Pa kaj se hoče, saj vsak vé, koliko je dandanes nepravilnega na svetu! Ker pa je čebelar miroljubna stvar, se bomo že brez krvi porazumeli; tedaj popravi vredništvo prostovoljno svojo zmoto ter bo zanaprej naslov dotičnemu članku: „Vojska o vosku“.

„Vojska o vosku“ — spet ne veliko boljše! Kaka vojska o vosku hoče biti? Ali da je voska premalo, ali da ga je preveč? Premalo, ker mnogo ljudi toži, da je predrago; preveč, ker vsi čebelarji tožijo, da je preceno. Preveč, ker ga še celó po tleh mažejo ter vsak dan po njem hodijo — gotovo zato da se mlado in staro vsak dan spominja, kakó polzko je vse na svetu in kakó varno je treba hoditi, da ne pade in se ne poblati ali ne poškodeje ter ne postane padeč neozdravljiv bodisi za telo ali dušo!

E znabiti pa je vojska zato, kateri vosek je boljši čebelni ali rastlinski, kateri se sme rabiti v cerkvi ali doma? i. t. d., kar je „Slovenska čebela“ že prejšnja leta včasih obravnavala? Ne dragi bralci! zarad vsih teh vprašanj ni vojske, ampak —! No, saj „Slovenska čebela“ vé da ne vganete, toraj rajše sama pové.

Vojska je nastala — bije se pa se vé da le s peresi, ktera so dandanes pač malo bolj nevarna, ker jeklena, kakor so bila nekđaj goskina, pa vendar prelivanja krvi se ni bati — vojska je tedaj nastala med učenimi čebelarji, ali je vosek izdelek čebel ali tvarina, ktero čebele kar nanašajo, kakor zidarji kamen na kamen, sklad na sklad, dokler je palača, hočem reči sat dodelan? Mislili smo do zdaj vsi čebelarji učeni in neučeni, gosposki in kmetiški, da čebele voščene snovi po rastlinah nabirajo in potem v vosek po svoji naravni in telesni zmožnosti predeljujejo in prekuhujejo; al motili smo se vsi. Nek gospod pl. Molitor-Mühlfeld je resno na noge stopil ter zatrduje, da vosek je na rastlinah že dodelan in čebele tanke peresca le nanašajo sklad vrh sklada, dokler je sat dokončan.

Dalje prih.

Dopisi.

(St. Vid pri Brdu 12. junija 1876.) Čebelar je res, ako so slabe letine, pravi revež. Evo, zima mi je nad polovico panjev pobrala, ostale čebele so mi ves med povžile, „krote“ so mi pa čebele pojedle. No, sedaj je pa konec dobička in veselja!

Da ne bi kateri bralcev mislil, da je stvar pretirana, nate tukaj kratko pojasnilo. Kakor znano, je bila zima dolga in jako huda; čebele sem pa v čebelnjaku prezimoval; da sem le močne za plemo prihranil, je gotovo. V močnih panjevih nastala je gorkota, da so se kaplje pri žrelih cedile; na enkrat pa postane hud mraz, žrela pri panjevih so popolnoma zamerznila, in čebele so zaradi pomanjkanja zraka poginile morale. *)

Spomlad pa je bila neugodna, da take tudi stari ljudje ne pomnijo. Nekoliko panjev mi je samó rojilo, nekoliko sem pa umetnih rojev naredil. Da sem vedno s piskrom zraven stati moral, je gotovo. Méd sem porabil, a čebele so le slabo napredovale zaradi neugodnega vremena. Konečno zapazim še čveteronožne neprijatelje, znane „krote“, ktere so mi v spodnji vrsti več panjev skoraj popolno uničile. V spodnji vrsti sem imel več panjev, ktere sem namerjal pregnati, a pričakoval sem boljšega vremena. Med tem časom sem večkrat iste panjeve pregledoval, a napredovali so slabo, in vedno manj čebelni so se mi dozdevali, pa pravega vzroka najdi nistem mogel.

Nekega večera pridem nekoliko kasneje domu ter grem tudi pogledat, če se moja živalica dobro počuti. Ko pred čebelnjak stopim, kaj vgladam? dve velikanski „kroti“, ki ste pred panjevi sedé čebele žrle. „Tri sto zelenih medvedov, kaj taki požrešni varhinji stražite pri mojih čebelah!“ Uzamem hitro motiko in jih odpošljem v krtovo deželo, — in glejte! polne čebel ste že bile, vsaka jih je v sebi za dobro žlico imela. Koliko časa ste mi že poprej hodile čebele čuvat in pojedat, tega ne vem.

Tú je kratka kronika, letajšnega mojega čebelarenja. Čebelarji! pazite na „krote“, če hočete, da se vam ne bo škoda godila, kakor se je letos meni. **) Z Bogom.

Beck, učitelj.

(Iz Podkrajja 23. julija.) Draga čebelica! od vseh krajev prinašaš čebelarstva poročila bolj ali manj vesela, prinesi ga še iz našega kraja. Kakor je brati, čebele letos zavoljo dolge zime in mrzle pomladi drugod le slabo rojijo; mi pa moramo nasprotno poročati, da rojijo dobro; vsi panji po dvakrat, prav veliko jih tudi po trikrat in še celó po štirikrat in da dajejo tudi dobre in močne roje. Jaz sem celó 3 vnuke dobil, in sicer od prvega prvca, ki je bil 17. maja sem dobil prvca 6. julija in družca 10 dni pozneje; od prvega družca 20. maja sem devičnika včeraj ogrebel. Ako ravno so bili roji večidel pozni tudi pri nas, ker imenovana roja, ki sta mi dala zdaj vnuke, sta bila prva na Vipavskem in morebiti na Kranjskem, — so si vendar dobro opomogli, ker so bili močni in pa ker je bila dobra paša, tako da bodo prvci kmalo polni in družci so do pol panja dodelali in vsi so zaliti z medom. Če bo dobra še ajdova paša na Krasu, kamor jih Vipavci vozijo, potem bomo smeli pri

*) Pri vlaganju panjev za prezimovanje je treba vselej na to paziti, da panji malo nazaj visijo, da žrela ne zamrznejo ter se čebele ne zadušé. Vredn.

**) Enako se nam je nek drug čebelar čez letošnje požrešne krote pritoževal. Sicer pa je ta velika prijateljica čebel našim udom že iz poprejšnjih listov in letnikov zadosti znana. Vredn.

nas letos zadovoljni biti, vkljub temu, da jih je zavoljo lanske slabe letine in zavoljo mraza pretečena zima veliko pobrala in v kljub mrzli pomladi in neprenehljivemu deževju. Bog daj! ker dobra letina bi veliko pripomogla, da bi se čebelarji dzirzonovega panja poprijeli, ker komur ga priporočam, vsaki le pravi: čemú, saj mi čebele nič več dobička ne dajejo, kakor nekaj, pač pa mi delajo stroške in delo.

Vsak sicer pritrди, kako pripraven je novi panj za umno čebelarejo, komur ga pokažem; pa napraviti si ga, za to čebelarju zmirom denarja manjka; dobra letina bi pa revnim čebelarjem pomogla tudi k novemu panju.

Jaz bom po obljubljeni panj že poslal po priliki, naznanite mi le, koliko bo veljal.*)

Ant. Lušin.

(*Na Unci 12. julija.*) Vem, da odtod vam noben človek ne poroča, kakó se čebelarjem godi; bom tedaj jaz nekaj malega naznanil. (Pač, ravno v zadnjem listu je bilo nekaj — Vredn). Bral sem v „Slov. čebeli“ dopis iz Borovnice in drugih krajev, koliko čebel je pobrala pretekla zima in letošnja spomlad. Tudi pri nas je bilo takó. Čebelarju, ki je spravil 40 panjev čez zimo, je ostalo le 12 panjev; nekemu drugemu je ostalo le troje panjev od 25 prihranjenih. Tako se je godilo tudi drugim čebelarjem. Sploh smemo reči, da je pomrlo tretji del panjev — vse zaradi lakote. Jaz sem bil srečnejši, ker od 35 spravljanih mi je odmrlo le petero panjev in tudi ti ne zavolj glada, ker so še méd pustili. (Tedaj so sesedje prelahke panje prezimovali ter nesreče ne bila le huda zima kriva — Vredn.)

Jaz pa ne morem pozabiti lanske jeseni; naj smem nekoliko besedi še o temu reči. Peljal sem namreč svoje čebele na Kras v pašo. Z 68 panji prideva zjutraj o petih v vas Kazle. Gospodarja dobim kmalo, ki je bil pripravljen panje po deset krajcarjev v svoje varstvo vzeti, če župan dovoli. Grem k županu ter mi pravi: Jih že vzamemo, pa drugače ne, kakor da plačate po dvajset krajcarjev od panja v komunkaso (občinsko denarnico.) Oh, kako sem se prestrašil; kje bom jaz siromak toliko vzel, ki sem komaj za voznika in gospodarja vkup spravil! Prosim in prosim, da naj bo takó kakor po drugih seseskah — po 7 kr. od panja, pa oderuh mi le 5 krajcarjev odjenja in rad ali nerad, mogel sem v kumunkaso po 15 kr. od panja plačati. Mar li ni nobene pomoči zoper take pretirane tirjatve?**) Pripeljal sem nazaj še precej medene panje, ali kje je bil dobiček, ki me je vse prepeljavanje v pašo stalo blizo 50 gld.?

Letos imam, hvala Bogu! prav dobre čebele in tudi rojev zadosti. Paša je bila pri nas do zdaj še dosti dobra; al zanaprej bo slaba, ker pri nas navadno ajde ne sejemo. Treba bo toraj s čebelami spet romati ali na Kras, ali proti Ljubljani. Kaj pa bo za denar, revež še sam nevem.

Bi li mogel kaj pri čebelarskem društvu dobiti? Bom vse povrnil in tudi k čebelarskemu društvu pristopil ter še drugih čebelarjev kaj seboj pripeljal.***)

Fr. M. čebelar.

*) Za društvene ude velja panj le 1 gld.

Vredn.

**) Postava preslavne cesarice Marije Terezije l. 1775 osmega aprila bi imela še veljati, ker novejše nimamo. Čas bi bil res, da bi se postavodajalstvo tudi nekaj za čebelarstvo pečalo ter marsiktere reči bolj na tanko določilo ter tako negotovost odstranilo.

Vredn.

***) Za zdaj vam pač ne moremo pomagati, ker bi ud že mogli biti, če bi hotli pomoč dobiti. Potem pa tudi ne moremo, ker društvena denarnica ne dopušča. Naj bi bilo toliko udov pri čebelarskem društvu, kakor bi jih lahko bilo brez vse škode le v svoj dobiček, potem bi tudi društvo zamoglo udom v marsikteri potrebi kaj pomagati.

Vredn.

(*Iz Bovškega na Goriškem.*) Pred nekaj časom sem prejel za prilogo v „Slovenecu“ pravila čebelarskega društva in vaše vabilo na pristop k društvu. Evo tó naročnino za letos! prosim, da me kot uda v čebelarsko društvo sprejeti blagovolite. Jaz sicer še dolgo ne čebelarim, pa zarad obilnega veselja vendar ne mislim čebelarstva več popustiti; tudi spoznam potrebo umnega čebelarstva s premakljivim satovjem, tedaj si hočemo tudi prizadevati, da se če dalje bolj razširja — umno čebelarstvo in čebelarsko društvo. Imam tó nekaj prijateljev, s kterimi se večkrat od tega pogovarjamo. Romčeki mi dopadajo bolj, kakor sama satna deščica, ali pa kakor sem (v Gorici in še sem ter tje vidil, dve celi ali celó le polovični stranici brez sklepa. Panj smo osnovali sami po tem, kar smo v dotičnih knjigah čitali. V romčeke smo prilepili na vse štiri strani nekoliko začetnega satovja ter zdaj lahko po volji premikamo in prenašamo satnike, kakor je treba. *)

(*Drugi list ravno od tod.*) Ker dopise radi sprejemate, vam pišem par vrstic, kakó se čebele letos pri nas obnašajo. Na spomlad je bilo čebelarju kar obupati; meseca maja je bilo le silno malo dni za pašo. Še le junija in julija se je malo na boljše obrnilo. Prvi roj smo imeli še le 18. rožnika, potem pa kolikor bi jih bili hotli in tudi več, kakor je želeti, ker čebele so kar norele. Svoj prvi roj sem tehtal čez mesec dni, 18. julija. Tehtal je 43 funtov z vsim vkup; panj tehta kakih 13 funtov. V tej primeri so tudi drugi panji napredovali. Dva Bovška čebelarja, kterima ni toliko ljudstva pomrlo, sta panje nalašč tehtala, da bi zvedela, koliko panj na dan nanese. Donašala sta po poldrugim in po dveh funtih na dan.

Kraj za čebelarstvo je pri nas ugoden. Zgodaj spomlad imamo resje, potem sadno drevje. Prav medúnosna sta pri nas stavec in sleč (dragomastnik, Alpenblume). Ker ajde tó nimamo, prepeljavamo čebele o Šmarnem v Volče.

Kakor društveni panj popisujete, mi dopada še bolj kakor naš; le ne upam si v kratkem času spet kaj novega vpeljevati, ker preveč stane, če človek vedno preminja. Pozneje pa si ga bom gotovo naročil. **)

Kakor iz lista spoznam, se prvemu in edinemu čebelarskemu društvu na Slovenskem ne godi naj boljše, ker državne podpore nima in ljudske tudi ne. Res žalostno, da se ljudje tako malo brigajo za čebelarstvo sploh in celó čebelarji sami ne poznajo potrebe umnega čebelarstva po novejših vedah! Po mojih mislih je tega krivo, pomanjkanje spodbude merodajnih krogov od straní duhovnikov, učiteljev in

*) S tem ste si napravili veliko nepotrebne in sitnega dela. Če vas prav razumimo, ste tedaj na zgornji in spodnji deščici in na obeh stranicah širjega ali ožjega satovja prilepili. Pri tem je bilo tedaj treba dobro paziti, da so vse luknjice sata gori obrnjene, ne navpik ali kako po strani. Kako zamudno delo! Koliko obrezin se mora po tem takem zavreči! Zadosti je, da se le nekoliko sata za palec širokega na zgornjo dilico prilepi, da se s tem čebelam pot pokaže, sicer tudi v romčeki satovje na pošev potegnejo. Ko bi se pa tudi romček s satom napolnil, zadostuje, da se le zgoraj prilepi, ker drugo storijo čebele, kakor hitro se sata primejo.

Vredn.

**) Nismo vaših misel. Ne bo li spremenjenje panja pozneje več stalo, kakor letos? Gotovo. „Naprej“ je povsod glasilka, tedaj tudi pri čebelarstvu. Letos n. pr. ste prezimovali 10 panjev; drugo leto jih bote naj brž 15, tudi 20; toraj bo treba toliko več panjev. Naj bi vam pa čez nekaj časa društveni panj bolj dopadel, bote mogli spremeniti 40—50 panjev, ko bi jih bilo treba letos le 10—15. In stroški! da drugih sitnost in nepristojnost nič ne omenimo.

Vredn.

drugih predstojnikov. Jaz peljam vsakega, če je li sicer prilika, v moj čebelnjak; mu kažem in odperam novi panj, dokazujem pripravnost in prednost umnega čebelarstva, s premakljivim satovjem i. t. d. Kakor vidim, se bodo premožniši in bolj umni čebelarji o kratkem poprijeli novega čebelarstva, ker čedalje bolj se jim svita ter spoznavajo prednost in dobiček umnega čebelarstva. Pridobil sem vam novega uda, kterega blagovolite vpisati v čeb. društvo. Meni pa pošljite vse tri poprejšne letnike, da zamorem sam kaj več brati, pa tudi drugim ukaželjnim postreči. Upam, da vam sčasoma še kterega uda pripeljam. Bog daj srečo! T. S.

Dostavek vredništva. Tu pa so vaše misli tudi naše misli in vaš dopis nas v tem še bolj potrjuje. Dostavljati temu nimamo veliko, ker, kar premore mila prošnja in vljudno vabilo na pristop, smo izrekli o dobro premišljeni „besedi čebelarjem in bralcem po Slovenskem.“ (Glej list 2. tekočega leta). Osorna beseda in graja nam ne pristija, pa tudi ne upamo s tem kaj doseči. Dostavljamo toraj le toliko: Če gré za dobro in pošteno reč, je željeti, da bi jo omikani stanovi boljše podperali, kakor do zdaj ter je ne pustili propasti. Kmetu ni zameriti, če v društvenih rečeh ne kaže posebne gorečnosti; on se vkvarja le z zemlje- in poljedelstvom, tedaj marsikaj ne vidi, kar bi pa drugi po vednosti in omiki višje stoječi stanovi lahko vidili ter viditi imeli. Milo se nam mnogokrat stori, ko čitamo, kako po Nemškem in še marsikje drugod čč. gg. župniki, opati i dekanı; blagородni plemenitaši i grajšaki, vladni svetovalci i deželni predstojniki raznim čebelarskim društvom pristopajo; se občnih zborov vdeležujejo, ter čebelarska društva s petdeset do pet sto mark (25 gld. — 250 gld.) na leto podperajo i. t. d. in pri nas — se ne gane živa duša! Še za dva goldinarja letne plače bi bilo škoda, tedaj rajše čebelarskemu društvu ne pristopijo. Bornemu kmetiču pod pazduho seči, za čemú to! Saj je dovolj, če razni listi in razni ljudski prijatelji (!) zoper surovost kmeta pisarijo in besedujejo ter zvesto poročajo kakó gré vsak dan po deset do trideset kmetij na kant. Žalostno, pa resnično!

Posnetek iz raznih kratkih dopisov.

Letos je res čudno leto. Po taki zimi, taka spomlad in tako poletje! Prav po tem se ravna tudi naše čebelarstvo. Čujte, kaj poročajo kratki dopisi, katerih zarad štirih ali petih vrstic ne moremo kot samostojne članke priobčevati, vendar dopisniki večidel želijo, da bi bili naznanjeni, tedaj naj sledijo v posnetku.

Iz visokega Gorenjskega nekdo poroča: Take pa še ni bilo, kakor letos! Nič ne rečem od zime in mrzle spomladi, saj je znano, kakó je bilo. Le kar tiče rojev, poročam, da vsa naša okolica, ki šteje gotovo čez 100 starcev ter je gotovo polovica dobrih, nima deset rojev.

Bolj na drugem koncu Gorenjskega javka dopisnik: Kaj bo! Navadno smo prodajali lepo število plemenjakov Dolenjcem v ajdovo pašo ter tudi lepe krajcarje za-nje skupili; letos jih imamo pa o sv. Jakobu nekaj manj, kakor lani o vsih svetih (ker jih je namreč zima nekaj pozobala, po rojih se pa ne množijo, kakor druga leta).

V sredi med obema bolj proti Ljubljani pa čebelar poroča, da rojev imajo dovolj, le silno pozni so, sicer pa po okoljšinah dobri.

Iz Dolenjskega tožijo, da do srede junija skoraj ni bilo nič rojev, po tem pa nič paše. Kdor je imel š čem pitati, ima še precej dobre čebele, kdor pa ni pital, se tudi ne more nadjati obilne ajdove žetve.

Drugi Dolenjci tožijo, da po košnji zunaj ni paše, v loncu pa tudi ne medú; ajda nasproti veliko pozneje, kakor druga leta. (Navadna nadloga, ki se vsako leto, zdaj tú, zdaj tam ponavlja. Vredn.)

Tudi tam doli se nekdo silno pritožuje čez požrešne krote, ter je vsim pogin prisegel, ktere mu pridejo — v pest? — ne, ampak pod matiko.

Iz Notranjskega nekdo toži, da so letos matice sploh slabe, da o času rojenja večidel na tla padajo ter se mnogokrat pozgubijo, roji pa še bolj zapoznijo.

Drugi se pritožuje, da hoče letos le vse prosto biti; da toraj roji gredó v hosto ter ne pomaga ne brizglja, ne drugi nasvetovani pomočki. Tudi novi panji jim niso všeč ter jih čez več dni popustijo. Nehvaležniki ne pomislijo kaka nesnaga in druga nadloga jih čaka v prihodnosti. (Se nam tudi v Ljubljani tako godí. — Vredn.)

Iz Primorskega izvemo, da mesec maj je bil tudi tam neprijazen, tedaj paša slaba; nasproti pa je bila meseca junija dobra. Imajo tudi nekaj rojev boljših in slabših, tú več, tam manj. Od 12. julija do 17. je bila strašna burja, ki je čebelam veliko škodovala.

Iz Štajarskega in Koroškega nimamo nobenih poročil.

Iz Nemškega pa so listi polni pritožb čez hudo in predolgo zimo, mrzlo spomlad in vedno deževje. Naj bolj tožijo tam, kjer imajo poglavitno pašo le o spomladi, ali o začetku leta, na jesen pa malo ali nič. Lahko verjetno; kako bi nek pri nas tarnali na bi se na jesensko pašo ob ajdovem cvetju ne zanašali!

Konečno središča ne smemo pozabiti; tedaj še iz Ljubljane par vrstic. Tú moramo spoznati, da rojev imamo zadosti, rekli bi, da tudi [preveč, ker izrojenci so preslabi. Kolikor nam je znano, ima razun enega ali dveh vsak čebelar, 100% do 150% rojev pa tudi po 200% in še čez. Od nekega čebelarja smo čuli, da od desetih plemenjakov shranuje 40 panjev v čebelnjaku. Tudi devičnikov ne manjka. Roj, ki je bil 4. roznika, je dal že dva roja; izgnanjec (umeten roj 23. roznika je dal enako tudi dva roja. Ti odstotki rojev pa tudi pričajo, kako je čebelar pital in koliko pitanje izda. Kdor je naj bolj pital, ima tudi naj več rojev; kdor manj, jih ima primeroma tudi manj. Tedaj se tudi pri čebelarstvu — če ne še naj bolj —? staro pravilo potrjuje:

Kakor gospodar živaldo nahranuje,

Tako gospodarju ž'val tud' odvráčuje.

Naj dostavimo še, da čebele rojijo sem ter tje prav o nenavadnem času. Navadni čas rojev je od desete ure do dveh popoldne — izjeme se ve da so vsako leto. Letos pa smo imeli več drugih rojev bolj zgodaj, kakor prvih. Nek drujec je rojil o pol osmih, nek prvec pa o pol petih popolne. Večkrat je mlada matica peti prenehala, čez nekaj dni, ko se nikdo več nadjal ni, je pa vendar panj rojil. Nek panj je rojil v enem tednu trikrat; nek drugi je dal tretji roj še le čez dvajset dni. Gotovo dovolj nenavadni primerljeji! Tako se moramo čebelarji zmirom učiti, ter kaj novega doživeti, če še toliko časa čebelarimo.

Imenik

čast. in spošt. udov, kateri so svojo letno plačo poslali:

(Dalje.)

Gospod Brunčič Peter, kmetovalec v Noršencih	1	gl.
„ Deržečnik Luka, kmetovalec v Arlici	1	„
„ Domicelj Anton, vikar v Črnemvrhu	2	„
„ Čepek Ivan, župan v Kubedu	1	„
„ Gollmajer Urban, župnik v Kubedu	2	„
„ Groznik Franc, za drugo polovico tek. leta	1	„
„ Kajdiš Franc, župnik v Vodica	2	„
„ Kobal Peter, dekan v Bovcu	2	„
„ Kulavic Matija, župnik v Št. Vidu pri Zatični	2	„
„ Pahor Štefan, župnik v Pevmi	2	„
„ Pagliaruzzi Izidor vel. posestn. v Kobaridu za dar	2	„
„ Peterman Blaž, kmetovalec v Dovjem	1	„
„ Pišek Franc, kmetovalec v Slivnici	1	„
„ Škerjanec Rok, nadučitelj v Makolah	1	„
„ Šumper Janez, župnik v Škocidolu	2	„
„ Šupevc Franciška, posestn. in svečarca	2	„

Naznanilo.

En in dvajseti občni shodni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev bo letos v Vratislavi v pruski Šleziji in sicer je 11. dan meseca septembra odločen za sprejem dohajočih čebelarjev; 12. in 13. dan za shodne obravnave in 14. dan pa za izsrečkanje raznih v to namenjenih reči in druge veselice. Odbor vabi prijazno k obilnem udeleževanju.

Listnica. G. L. C. posestn. v L.: Poslali smo vam vse zaželjeno, mar li res niste dobili?

G. P. K. čebelar v M.: Pri vašem dopisu nam je na misel prišla znana prigodba očeta z malim sinčekom in oslom. Naj je jahal osla stari oča ali mladi sinček, naj sta ga jahala oba vkup, ali šla peš oba ter osla za ujado peljala, ljudem ni bilo nikoli — všeč. Ne zamerite, da so take misli okoli glave frčale; o poletni vročini imajo razne muhe svoj roj!

Č. g. J. N. župn. v Š.: „Illustrirter Bienenzuchtbetrieb“ se zove čebel. knjiga bar. Rožiča ter velja trdo vezana 2 gl. Če drago, Vam je radi preskrbimo.

Gg. J. J. učit. v H.: in M. R. ur. v Č.: Vama se pošljamo letošnje liste ter prosimo, pošljita nam tudi letošnjo letnino po §. 7. društvenih pravil. Zana prej vama je prosto odstopiti, kadar drago. Če ravno želimo veliko udov, vendar nobenega zoper voljo ne silimo.

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarско društvo“.

Tiskala Klein in Kovač (Eger) v Ljubljani.